

Sygn. akt I NO 24/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania sędziego G. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 6 listopada 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.,

ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2019 r.

odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z dnia 6 listopada 2018 r. Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 283: przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie G. M. F. i J. Z. K. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.,

nie przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie T. A. P., R. J. R., E. J. S.-S. i G. A. W. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 283, zgłosili się G. M. F. - sędzia Sądu Rejonowego w J., J. Z. K. - sędzia Sądu Rejonowego w J., T. A. P. - sędzia Sądu Rejonowego w K., R. J. R. - adwokat - ORA w R., E. J. S.-S. - sędzia Sądu Rejonowego w K., dr K. S. - sędzia Sądu Rejonowego w K. oraz G. A. W. - sędzia Sądu Rejonowego w J.. W związku z cofnięciem zgłoszenia przez dra K. S. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 19 października 2018 r. umorzyła postępowanie co do tego kandydata.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, Wiceprzewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389 ze zm.; dalej cyt. jako ustawa o KRS).

Podczas posiedzenia 6 listopada 2018 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa omówił wszystkich kandydatów, stwierdził, że zgromadzone materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, odbył naradę i przeprowadził głosowanie. Podczas głosowania członkowie zespołu na: G. M. F. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, J. Z. K. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, T. A. P. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, oddając 3 głosy „wstrzymujące się”, R. J. R. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, oddając 3 głosy „wstrzymujące się”, E. J. S.-S. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, oddając 3 głosy „wstrzymujące się”, G. A. W. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, oddając 3 głosy „wstrzymujące się”.

W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na trzy wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., objęte niniejszym konkursem, dwóch

kandydatów: G. M. F. i J. Z. K.. Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa podkreślił, że rekomendowani kandydaci spełniają przesłanki powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, w szczególności posiadają odpowiednią wiedzę prawniczą, długi staż pracy, a ich praca i kwalifikacje zostały ocenione pozytywnie przez wizytatorów. W przekonaniu zespołu osoby te dają gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie sądu okręgowego.

Podejmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst obowiązujący w dacie rozstrzygania przez Krajową Radę Sądownictwa - Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm., dalej cyt. jako Pusp).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym, dorobkiem naukowym kandydatów, opiniami przełożonych, rekomendacjami, publikacjami oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Rada uwzględniła również informację Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...], przekazaną do Biura Krajowej Rady Sądownictwa w piśmie z 30 października 2018 r., o przeznaczeniu trzech wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., objętych niniejszym konkursem, do wydziału cywilnego (dwa stanowiska) i do wydziału karnego (jedno stanowisko).

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie

przedstawiony wniosek o powołanie G. M. F. oraz J. Z. K. do pełnienia urzędu na stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

G. M. F. urodził się [...] 1976 r. w J.. W 2000 r. ukończył z oceną bardzo dobrą wyższe studia prawnicze na wydziale Prawa Administracji Uniwersytetu [...] w L. - Filia w R.. Po odbyciu aplikacji sądowej, początkowo pozaetatowej a od grudnia 2000 r. etatowej, w okręgu Sądu Okręgowego w K., w kwietniu 2003 r. złożył egzamin sędziowski z oceną dobrą. Z dniem 21 lipca 2003 r. został mianowany asesorem sądowym, z powierzeniem pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w K.. Orzekał w wydziale karnym i w wydziale grodzkim. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 marca 2007 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K.. Orzekał w pionie karnym. Z dniem 1 lipca 2008 r. został przeniesiony, na własną prośbę, na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w J.. Początkowo orzekał w VI Wydziale Grodzkim, a po jego likwidacji podjął obowiązki orzecznicze w II Wydziale Karnym. Z dniem 10 marca 2017 r. zmieniono podział czynności kandydata, w wyniku czego został przeniesiony do orzekania do I Wydziału Cywilnego (obowiązki orzecznicze w tym Wydziale podjął 23 marca 2018 r.). Uchwałą Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 marca 2018 r. został wybrany na członka Krajowej Rady Sądownictwa. Z dniem 25 czerwca 2018 r. Minister Sprawiedliwości powierzył kandydatowi pełnienie funkcji Wiceprezesa Sądu Okręgowego w K. na okres sześciu lat, delegując go do pełnienia obowiązków sędziego w tym Sądzie na czas pełnienia powierzonych funkcji. Pan G. M. F. orzeka w II Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w K..

Kandydat podnosi kwalifikacje, biorąc udział w licznych szkoleniach, konferencjach i sympozjach, w szczególności z zakresu prawa karnego, prawa karnego skarbowego i prawa wykroczeń, a także z zakresu psychologii i psychiatrii. W latach 2000-2001 prowadził zajęcia z zakresu prawa cywilnego, gospodarczego i prawa pracy w spółce prawa handlowego w J.. Kwalifikacje zawodowe G. M. F. zostały ocenione pozytywnie przez sędziego W. R. - wizytatora do spraw karnych i wykonywania orzeczeń karnych Sądu Okręgowego w K.. Sędzia zwrócił uwagę na pracowitość, umiejętność odpowiedniego organizowania pracy i znaczne zaangażowanie kandydata w wypełnianie obowiązków służbowych, podkreślając,

że sposób rozstrzygania przez niego spraw i uzasadniania wydawanych orzeczeń wskazują na wysoki poziom wiedzy prawniczej i umiejętność praktycznego jej wykorzystania oraz na zdolność podejmowania nawet trudnych decyzji. Wyróżnił także wysoki poziom stabilności orzecznictwa kandydata. Sędzia wizytator wyraził jednak wątpliwość, co do zdolności G. M. F. do współpracy z innymi sędziami, w szczególności do orzekania w składach kolegialnych, swój sąd w tej kwestii opierając na informacjach uzyskanych od Prezesa i Wiceprezesa Sądu Rejonowego w J. oraz Przewodniczącej II Wydziału Karnego tego Sądu.

G. M. F. zgłosił uwagi do oceny kwalifikacji, sporządzonej przez sędziego W. R., w zakresie wniosków w przedmiocie swojej rzekomej niezdolności do współpracy z sędziami. Stwierdził, że wnioski te nie zostały poparte wiarygodnymi dowodami, a wręcz przyjęte jako pewnik, bez zweryfikowania ich prawdziwości. Kandydat zarzucił, między innymi, że sędzia wizytator nie przeprowadził rozmowy na ten temat ani z nim, ani też z pracownikami sądów rejonowych, w których pełnił obowiązki orzecznicze. Sędzia wizytator nie odniósł się do zastrzeżeń kandydata.

W opinii z 29 października 2018 r. dr K. S.- Prezes Sądu Rejonowego w K. stwierdził, że pracę zawodową kandydata z okresu zatrudnienia w tym Sądzie charakteryzował bardzo wysoki poziom orzecznictwa. Wyróżnił wyjątkową pracowitość G. M. F., stabilność jego orzecznictwa i terminowość sporządzania uzasadnień. Prezes podkreślił, że kandydat jest osobą zdyscyplinowaną i niekonfliktową, a jego stosunek do przełożonych, współpracowników i stron nacechowany jest szacunkiem.

W opinii z 30 października 2018 r. M. Z. - Prezes Sądu Rejonowego w J. bardzo dobrze oceniła wyniki statystyczne kandydata, dotyczące ilości załatwianych spraw, liczby dni spędzonych na rozprawach, terminowości sporządzanych uzasadnień oraz stabilności orzecznictwa. Wyraziła przekonanie, że wyniki osiągnięte dotychczas w pracy przez G. M. F. dają gwarancję dobrego wykonywania pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła treść oceny kwalifikacji G. M. F., sporządzonej przez sędziego W. R., i stwierdziła, że jest bardzo pozytywna, a zarzuty podniesione pod adresem opiniowanego nie mogą zostać uznane

za zasadne. Sędzia wizytator oparł bowiem wyrażoną przez siebie wątpliwość „co do pełnej zdolności Opiniowanego do współpracy z innymi sędziami Sądu Okręgowego w K., a zwłaszcza co do jego zdolności orzekania w składach kolegialnych” na stwierdzeniu noszącym - w ocenie Rady - znamiona pomówienia. Nie odniósł się również do uwag zgłoszonych w tym zakresie przez opiniowanego. Istotne jest, że opinie służbowe Prezesów Sądów Rejonowych w K. i w J. w żadnym stopniu nie potwierdziły wątpliwości podniesionych w ocenie kwalifikacyjnej.

W przekonaniu Krajowej Rady Sądownictwa zarówno przebieg pracy zawodowej, jak i prezentowany poziom wiedzy prawniczej, w szczególności z zakresu szeroko rozumianego prawa karnego, a także cechy osobowościowe G. M. F. kwalifikują go do objęcia stanowiska sędziego w Sądzie Okręgowym w K. w pionie karnym. Kwestią wymagającą podkreślenia są dane ujęte w zestawieniu „Załatwione sprawy sędziów w okresie od 01/01/2009 do 31/03/2017” z II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w J.. Wynika z nich, że we wskazanym okresie kandydat załatwił 1.473 sprawy z repertorium „K” i 3.181 spraw z repertorium „W”, podczas gdy drugie miejsce w tych kategoriach stanowi załatwienie 1.220 spraw z repertorium „K” i 3.031 spraw z repertorium „W”, które to wyniki zostały osiągnięte przez dwóch różnych sędziów. Odzwierciedla to niewątpliwie duże doświadczenie i bardzo dobre przygotowanie zawodowe G. M. F..

J. Z. K. urodził się [...] 1970 r. w J.. W 1994 r. ukończył z oceną dostateczną wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w L. Filia w R.. Od 1 września 1994 r. do 15 stycznia 1995 r. pracował jako referent w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział J.. Od 16 stycznia 1995 r. do 31 lipca 2000 r. był zatrudniony na stanowisku inspektora w Biurze Radców Prawnych Urzędu Miasta w J.. Po odbyciu pozaetadowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w K., we wrześniu 1997 r. złożył egzamin sędziowski z oceną dostateczną. Od 10 lutego do 31 lipca 2000 r. pracował jako główny specjalista do spraw obsługi prawnej w Urzędzie Gminy w J.. Z dniem 1 sierpnia 2000 r. został mianowany asesorem sądowym, z powierzeniem pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w L.. Orzekał w I Wydziale Cywilnym, III Wydziale Karnym, IV Wydziale Ksiąg Wieczystych, V Wydziale

Cywilno-Karnym oraz w VI Wydziale Cywilno-Karnym Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w U.. Od 1 lutego 2001 r. do 30 kwietnia 2003 r. pełnił obowiązki Przewodniczącego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w U. (Wydział ten powstał w związku z przekształceniem Zamiejscowego VI Wydziału Cywilno-Karnego w U.). Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 lutego 2003 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w L.. Z dniem 1 maja 2003 r. został przeniesiony, na własną prośbę, na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w J.. Orzekał w: IV Wydziale Pracy, VI Wydziale Grodzkim, I Wydziale Cywilnym (od lipca 2009 r.), a okresowo także w III Wydziale Rodzinnymi Nieletnich. Od 1 lipca 2004 r. do 31 marca 2011 r. pełnił funkcję Przewodniczącego IV Wydziału Pracy. Z dniem 1 marca 2018 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K.. Powierzone obowiązki, w pełnym wymiarze czasu pracy, pełni w I Wydziale Cywilnym. Z dniem 13 czerwca 2018 r. został powołany do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Okręgowego w K. na okres sześciu lat.

Kandydat podnosi kwalifikacje, biorąc udział w zróżnicowanych formach doskonalenia zawodowego. W 2005 r. ukończył z wynikiem pozytywnym studia podyplomowe w zakresie prawa europejskiego dla sędziów na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...]. W 2009 r. ukończył z wynikiem dobrym studia podyplomowe w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w warunkach gospodarki rynkowej na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...].

Kwalifikacje zawodowe J. Z. K. zostały ocenione pozytywnie przez sędzię A. P. - wizytatora do spraw cywilnych, rodzinnych i nieletnich Sądu Okręgowego w K.. Sędzia podkreśliła wysoki poziom i dobrą stabilność orzecznictwa kandydata, terminowość sporządzania przez niego uzasadnień, bardzo dobre wyniki ilościowe, a także bardzo dobrą znajomość przepisów prawa materialnego i procesowego oraz orzecznictwa. W opiniach Prezesa Sądu Rejonowego w L. z 29 października 2018 r. i Prezesa Sądu Rejonowego w J. z 30 października 2018 r. wyróżniono w szczególności profesjonalizm, odpowiedzialność, sumienność i znaczne zaangażowanie J. Z. K. w wykonywanie obowiązków służbowych. Zaznaczono, że jest ukształtowanym prawnikiem, wyróżniającym się wysokim poziomem

przygotowania merytorycznego, specjalistą w dziedzinie prawa cywilnego.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa zarówno przebieg pracy zawodowej, jak i prezentowany poziom wiedzy prawniczej, a przy tym cechy osobowościowe J. Z. K. kwalifikują go do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w pionie cywilnym.

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. G. M. F. i J. Z. K., przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, posiadają odpowiedni staż pracy i stosowne kwalifikacje zawodowe, co znajduje odzwierciedlenie w pozytywnych ocenach kwalifikacyjnych i opiniach służbowych. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje pozostałych uczestników tego konkursu.

Oceniając kandydaturę sędziego G. A. W. Rada stwierdziła, co następuje. Pan G. A. W. urodził się [...] 1972 r. w J.. W 1997 r. ukończył z oceną dostateczną wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...]. Po odbyciu aplikacji sądowej, początkowo pozaetatowej a następnie etatowej, we wrześniu 1999 r. złożył egzamin sędziowski z oceną bardzo dobrą. Z dniem 1 listopada 1999 r. został mianowany asesorem sądowym, z powierzeniem pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w J.. Orzekał w I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 stycznia 2002 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w J.. Orzeka w I Wydziale Cywilnym. Od 1 października 2003 r. do 2 lipca 2018 r. (z przerwą od 1 do 30 października 2004 r.) pełnił funkcję Przewodniczącego tego Wydziału. Z dniem 3 lipca 2006 r. została mu powierzona funkcja Wiceprezesa Sądu Rejonowego w J., którą pełnił przez dwie kadencje. Od 16 maja 2014 r. do 2 lipca 2018 r. pełnił funkcję Prezesa tego Sądu. Był wielokrotnie delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na sesjach jednodniowych, a od 1 lutego do 31 lipca 2014 r. w wymiarze pięciu sesji w miesiącu.

Kandydat podnosi kwalifikacje, uczestnicząc w szkoleniach zawodowych. W 2005 r. ukończył z wynikiem pozytywnym studia podyplomowe z zakresu prawa

europejskiego. dla sędziów na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...]. W 2007 r. ukończył podyplomowe studium prawa cywilnego, zorganizowane przez Instytut Nauk Prawnych [...] Akademii [...].

Praca i kwalifikacje G. A. W. zostały ocenione przez A. B. - sędzię Sądu Okręgowego w K.. Sędzia wyraziła przekonanie, że kandydat jest ukształtowanym prawnikiem, wyróżniającym się wysokim poziomem przygotowania merytorycznego. Podkreśliła jego umiejętność wykładni prawa i logicznego rozumowania oraz wzorową organizację pracy, w rezultacie których bardzo dobrze i terminowo wywiązuje się z powierzonych obowiązków, a jego orzecznictwo utrzymuje wysoki poziom. Reasumując sędzia wyraziła przekonanie, że sędzia G. A. W. daje pełne gwarancje należytego wypełniania obowiązków na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Z pozytywnej opinii z przebiegu pracy kandydata, sporządzonej przez M. Z. - Prezesa Sądu Rejonowego w J., wynika, między innymi, że G. A. W. jest specjalistą w zakresie prawa cywilnego, wykazuje duże zaangażowanie i sumienność, a osiągnięte przez niego wyniki dowodzą dobrego przygotowania do wykonywania zawodu.

Odnosnie kandydatur: T. A. P., R. J. R., E. J. S.-Ś. oraz G. A. W. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła ich doświadczenie i kwalifikacje zawodowe i mając je na uwadze uznała, że kandydaci ci nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym ich przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania na urząd sędziego sądu kręgowego w Sądzie Okręgowym w K.. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę oceny z wyższych studiów prawnych, studiów podyplomowych, kursów i szkoleń oraz egzaminów zawodowych. Rada uznała jednak, że w tym postępowaniu nominacyjnym nie były one jednak kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów, ponieważ wszyscy uczestnicy posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że spełniają wymogi formalne do ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądzie okręgowym. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] na posiedzeniu 23 lipca 2018 r.

zaopiniowało pozytywnie E. J. S.-Ś. oraz G. A. W., a negatywnie: G. M. F., J. Z. K., T. A. P. i R. J. R..

Podczas głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apelacji [...] 11 września 2018 r. na: G. M. F. oddano 3 głosy „za”, 45 głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, J. Z. K. oddano 8 głosów „za”, 28 głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, T. A. P. oddano 21 głosów „za”, 11 głosów „przeciw”, przy 19 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, R. J. R. oddano 2 głosy „za”, 30 głosów „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, E. J. S.-Ś. oddano 39 głosów „za”, 6 głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, G. A. W. oddano 48 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa uzyskany przez kandydatów poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] nie w każdym przypadku odzwierciedla poziom posiadanych kwalifikacji, wynikający z innych dokumentów zgromadzonych w toku postępowania konkursowego. W konsekwencji poziom poparcia środowiska sędziowskiego nie był kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej G. M. F. i J. Z. K. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności, oceniane łącznie: doświadczenie zawodowe, staż pracy, oceny kwalifikacyjne i opinie służbowe.

W wyniku przeprowadzonego głosowania wyłoniono dwóch kandydatów do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na wolne stanowiska sędziego, objęte niniejszym konkursem.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 6 listopada 2018 r. na: G. M. F. oddano 15 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, w rezultacie czego uzyskał on wymaganą bezwzględną większość głosów, na kandydaturę J. Z. K. oddano 14 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego uzyskał on wymaganą bezwzględną większość głosów, zaś za kandydaturą G. A. W. oddano 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał on wymaganej bezwzględnej większości

głosów.

W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość głosów, była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk sędziego, przeprowadzono jednorazowo ponowne głosowanie na pozostające do obsadzenia wolne stanowisko sędziego. Ponowne głosowanie przeprowadzono z udziałem kandydatów, na których w pierwszym głosowaniu oddano największą liczbę głosów „za” i którzy nie uzyskali jednocześnie wymaganej bezwzględnej większości głosów. Rada zagłosowała nad kandydatami w liczbie wolnych stanowisk sędziowskich powiększonej o jedną osobę (§ 12 ust. 4 pkt 1 i ust. 5 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, M.P. z 2018 r., poz. 840, dalej: Regulamin KRS). Ponowne głosowanie objęło E. J. S.-Ś. oraz G. A. W.. Podczas ponownego głosowania: na E. J. S.-Ś. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów, na G. A. W. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów. W wyniku ponownego głosowania żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów. Na E. J. S.-Ś. i na G. W. oddano taką samą liczbę głosów „za”, w związku z czym nie znalazł zastosowania przepis § 12 ust. 6 Regulaminu KRS, w myśl którego w przypadku, gdy żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów w ponownym głosowaniu, przeprowadza się jedno dodatkowe głosowanie nad kandydaturą, która uzyskała największą liczbę głosów. Mając na uwadze wyniki głosowań, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr [...].

Uchwałę tę zaskarżył kandydat na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., Pan Sędzia G. W., w całości co do pkt. 1-go uchwały, w zakresie zaś pkt. 2-go uchwały - wyłącznie co do nieprzedstawienia jego kandydatury na sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.. W odwołaniu sformułował pod adresem zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 listopada 2018 r. zarzut sprzeczności z prawem, precyzując

ten zarzut w następujący sposób. W pkt 1-szym *petitum* autor odwołania podniósł, że uchwała narusza art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K. reguł i kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że kandydatura G. W. nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K., a naruszone przepisy stanowią o tym, że wszyscy obywatele, korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach oraz mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W pkt. 2-gim *petitum* Autor odwołania zarzucił zaskarżonej uchwale naruszenie procedur zawartych w art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, naruszenia procedur konkursowych, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zachowaniem kryteriów ustawowych, które to naruszenie przejawia się w tym, że: (a) błędnie przyjęto, że ocena kwalifikacyjna sporządzona przez wizytatora sędziego W. R. jest „bardzo pozytywna” dla G. F., (b) uznano, iż sędzia wizytator W. R. oparł swoje wątpliwości na stwierdzeniu noszącym - zdaniem Rady - znamiona pomówienia, w sytuacji gdy oceny G. F. dokonał on w sposób rzetelny, wszechstronny i obiektywny, po uprzednich rozmowach i wnikliwym zapoznaniu się ze stanowiskami różnych sędziów, którzy na co dzień współpracują z G. F., (c) uznano, iż sędzia wizytator W. R. nie odniósł się do „uwag do oceny kwalifikacji” zgłoszonych przez G. F., w sytuacji gdy uwagi te stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami sędziego wizytatora, (d) pominięto ekstremalne różnice w wynikach oceny dokonanej przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] - organów samorządu sędziowskiego, (e) pominięto okoliczność, że wnoszący odwołanie posiada nieporównywalnie

większe doświadczenie zawodowe niż G. F. i J. K., (f) uznano, iż odwołujący się nie wypełnia, ocenianych łącznie kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego osoby Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., przy czym z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika, którego kryterium ustawowego nie spełnia odwołujący się, co powoduje że uzasadnienie uchwały nie jest transparentne, (g) rozstrzygnięcie w pkt. 1 uchwały oparto na przesłance pozaustawowej, tj. przedłożonej na prośbę Rady opinii służbowej Prezesa Sądu Rejonowego w K. i Prezesa Sądu Rejonowego w J., a więc osób, które w chwili sporządzania tych opinii, zgodnie z ustawą o ustroju sądów powszechnych, w ramach wewnętrznego nadzoru, podlegały zarówno J. K. (od 13 czerwca 2018 r. pełniącemu funkcję Prezesa SO w K.) jak i G. F. (od 25 czerwca 2018 r. pełniącemu funkcję Wiceprezesa SO w K.), (h) powołano się na przepis art. 57i § 2 i § 3 Pusp jako podstawę wydania przez Prezesów Sądów Rejonowych w K. i w J. opinii służbowych o kandydatach, w sytuacji gdy przepis ten nie ma zastosowania na tym etapie procesu nominacyjnego oraz (i) w pkt. 1 uchwały Rada w sposób nielogiczny przedstawiła Prezydentowi RP dwóch kandydatów na trzy wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.. W konkluzji odwołania jego autor wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania ewentualnie o zawieszenie postępowania wywołanego przedmiotowym odwołaniem do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (w połączonych sprawach objętych trybem przyspieszonym C-585/18, C-624/18, C-625/18) pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy w sprawie III PO 7/18, przez sądy powszechne oraz przez Naczelny Sąd Administracyjny z 21 listopada 2018 r. w sprawie II GOK 2/18.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 stycznia 2019 r. sędzieja J. K. wniósł o odrzucenie odwołania w części dotyczącej pkt. 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 6 listopada 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. G. F. i J. K. ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod pozycją 283, ewentualnie o oddalenie odwołania w całości

i oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania. W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 stycznia 2019 r. sędziego G. F. wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania - wniósł o oddalenie w całości odwołania wniesionego przez sędziego G. W.. W odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 lutego 2019 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie Pana Sędziego G. W. podlegało oddaleniu jako niezasadne.

W pierwszej kolejności należało ustosunkować się do zawartego w odwołaniu wniosku o zawieszenie postępowania. Uzasadnienie wniosku Odwołującego się o zawieszenie postępowania ogranicza się do przytoczenia sygnatur spraw zawisłych przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej na skutek skierowania do tego organu pytań prejudycjalnych przez Sąd Najwyższy i Naczelny Sąd Administracyjny oraz konstatacji, że skoro sprawy te cyt. „dotykają fundamentalnych kwestii, tj. ustrojowego ukształtowania Krajowej Rady Sądownictwa w aktualnym kształcie [...] celowym jest [...] wstrzymanie się z rozpoznaniem odwołania do czasu udzielenia odpowiedzi przez Trybunał”. Wypada nadmienić, że gdyby wniosek o zawieszenie postępowania miał przez Sąd Najwyższy zostać uwzględniony, wywołałoby to daleko idące skutki procesowe, odsuwając moment ewentualnego uprawomocnienia się zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na wiele miesięcy. Nakazywało to poddanie argumentów przemawiających za zawieszeniem niniejszego postępowania szczególnie wnikliwej analizie. Wniosek ten nie zasługiwał jednak na uwzględnienie. Jego autor nie tylko nie wywiązał się z obowiązku przedstawienia podstawy prawnej jego złożenia, ale nie zaprezentował jakiejkolwiek szerszej argumentacji prawnej (np. nawiązującej do któregośkolwiek z zarzutów sformułowanych w odwołaniu) uprawdopodobniającej, że rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i mogącej przemawiać za celowością i potrzebą zawieszenia postępowania w sprawie. Przywołanie sygnatur postępowań toczących się przed

Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i zainicjowanych przez pytania prawne sądów polskich nie czyni bowiem zadość wymaganiu wykazania, jaka zależność zachodzi pomiędzy rozstrzygnięciem sprawy zawisłej obecnie przed Sądem Najwyższym, a ewentualnym rozstrzygnięciem spraw toczących się przed TSUE.

Przed przystąpieniem do szczegółowej analizy wyartykułowanych w odwołaniu zarzutów należało poczynić parę uwag o charakterze bardziej ogólnym, a dotyczących modelu sądowej kontroli uchwał Krajowej Rady Sądownictwa podejmowanych w związku z realizowaniem przez Radę konstytucyjnego uprawnienia do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na urzędy sędziowskie (art. 179 Konstytucji RP). W judykaturze najwyższej instancji sądowej przyjmuje się, że kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje „wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów, [...] kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury [...] badając zasadność odwołania [Sąd Najwyższy], jest władny przeprowadzić kontrolę w zakresie ustalenia czy w postępowaniu przed Radą nie doszło do naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym istnieje więc możliwość oceny czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660). W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się także, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych

kryteriów oceny (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, LEX nr 1001318; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 13/11, LEX nr 1001319; z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Określając zakres kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego w związku z rozpoznawaniem odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie wolno tracić pola widzenia i abstrahować od konstytucyjnego usytuowania oraz roli tego organu w systemie trójpodziału władzy. Należy podkreślić, że prawo poddania kontroli szczególnej, ustrojowej decyzji o przedstawieniu kandydatów na sędziów nie ma charakteru konstytucyjnego, lecz wynika wyłącznie z ustawy zwykłej. Tymczasem ustrojodawca właśnie Krajowej Radzie Sądownictwa przyznał wyłączną kompetencję do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na sędziów (art. 179 Konstytucji RP). Z Konstytucji wyraźnie przebija silna, wręcz nadrzędna pozycja Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie konstytucyjnej pieczy nad ustrojem wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do sądów i sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP). Należy także zwrócić uwagę na to, że w zakresie wyłącznego uprawnienia do przedstawiania Głowie Państwa kandydatów na sędziów, pozycja Krajowej Rady Sądownictwa jest o tyle szczególna, że ustrojodawca nie przewiduje jakichkolwiek „ogniw pośrednich” pomiędzy Prezydentem RP a Krajową Radą Sądownictwa w tym sensie, że przedstawianie wniosków o powołanie sędziów odbywa się bez jakiegokolwiek dodatkowego „filtra” normatywnego przewidzianego przez ustawę zasadniczą. Brzmienie przepisu art. 179 Konstytucji RP podkreśla silną, autonomiczną pozycję Rady. Powyższe argumenty należy mieć na uwadze przy określaniu zakresu dopuszczalnej kontroli sądowej konstytucyjnych uprawnień Krajowej Rady Sądownictwa sprawowanej przez Sąd Najwyższy, kontroli - jeszcze raz należy to wyraźnie powiedzieć - nieprzewidzianej przez Konstytucję RP. Jeżeli więc za punkt wyjścia dla oceny przewidzianego przez ustawę zwykłą modelu kontroli kompetencji ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa przyjąć konstytucyjne usytuowanie i kompetencje Rady w relacji do Prezydenta RP (jest rzeczą niepodlegającą dyskusji, że na pierwszy plan wysuwa się tu regulacja

konstytucyjna, bowiem niedopuszczalne jest ograniczanie czy modyfikowanie kompetencji przyznanych określone mu organowi konstytucyjnemu przez ustrojodawcę w drodze ustaw zwykłych), to należy uznać, że wprowadzony przez ustawę zwykłą model kontroli sądowej konstytucyjnych kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, nieposiadający jakiegokolwiek oparcia w ustawie zasadniczej, powinien być w praktyce kształtowany - uwzględniając treść nadrzędnej regulacji konstytucyjnej - w sposób maksymalnie restryktywny.

W zarzucie oznaczonym jako pkt 1-szy autor odwołania podniósł, że zaskarżona uchwała narusza art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K. reguł i kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że kandydatura Pana G. W. nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K., a naruszone przepisy stanowią o tym, że wszyscy obywatele, korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach oraz mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Analiza uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie potwierdza jednak zarzutu, iżby Rada nie zastosowała wobec kandydatów „reguł i kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej”. Jak już wyżej wskazano, nie jest rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu zainicjowanym w wyniku wniesienia odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów, lecz wyłącznie zbadanie czy uchwała została wydana zgodnie z prawem (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS). W uzasadnieniu odwołania zarzut oznaczony w *petitum* jako pkt 1-szy, nawiązujący do naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 ustawy zasadniczej przez ich niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko

sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. nie został przez autora odwołania ani szerzej rozbudowany, ani szczegółowo umotywowany - poza dość lakonicznym stwierdzeniem, że dwołujący się był dyskryminowany, a kandydaci przedstawieni do powołania na stanowiska sędziów sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. - faworyzowani przez Krajową Radę Sądownictwa. Jednak z lektury motywów zaskarżonej uchwały nie wynika, by Krajowa Rada Sądownictwa „faworyzowała” bądź „dyskryminowała” któregośkolwiek z biorących udział w postępowaniu konkursowym kandydatów. Motywy dają wyraz temu, jakimi kryteriami (elementami oceny) kierowała się Rada przy ocenie kandydatów biorących udział w postępowaniu konkursowym, jaki materiał (jednakowy w stosunku do wszystkich kandydatów) uwzględniła przy formułowaniu ich oceny oraz dlaczego jednych kandydatów oceniła wyżej od pozostałych. Twierdząc w uzasadnieniu wniesionego odwołania, że Krajowa Rada Sądownictwa „nie przestrzegała jednolitych kryteriów i stosowała niedopuszczalne procedury postępowania, które wypaczyły wyniki procedury konkursowej i naruszyły konstytucyjną zasadę równego dostępu do służby publicznej” nie wskazuje jednak autor odwołania na konkretne przykłady nieprzestrzegania przez Krajową Radę Sądownictwa jednolitych kryteriów czy stosowania niedopuszczalnych procedur postępowania. Analiza uzasadnienia uchwały objętej odwołaniem przekonuje, że Krajowa Rada Sądownictwa wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania oraz innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). Rada w sposób zgodny z ustawą dokonała oceny kwalifikacji zawodowych i doświadczenia życiowego kandydatów uczestniczących w postępowaniu konkursowym i finalnie na podstawie dokonanej przez nią oceny wskazała i przedstawiła Prezydentowi RP - do czego ma pełne i wyłączne konstytucyjne umocowanie - najlepszych w jej ocenie kandydatów na wakujące urzędy sędziowskie. Zarzut sformułowany w *petitum* odwołania pod pkt. 1-szym okazał się zatem nie tylko niezasadny, ale nie został w zasadzie w żaden sposób przez Odwołującego się uzasadniony.

W drugiej kolejności wypadało odnieść się do zarzutów skierowanych przeciwko ocenie dokonanej przez Krajową Radę Sądownictwa co do znajdującej

się w materiałach postępowania konkursowego zainicjowanego ogłoszeniem w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283. oceny kwalifikacyjnej sędziego G. F. sporządzonej przez sędziego wizytatora – W. R. (pkt 2 lit. a-c). Wspólnym mianownikiem zarzutów oznaczonych pod lit. a i b pkt. 2-go *petitum* jest błędna - zdaniem odwołującego się - ocena opinii sędziego wizytatora W. R., wyrażająca się (między innymi) w tym, że Krajowa Rada Sądownictwa wadliwie uznała, że ocena ta jest cyt.: „bardzo pozytywna” dla Pana G. F.”. W zarzucie oznaczonym pod lit. c pkt. 2-go odwołania wskazuje się, że Krajowa Rada Sądownictwa cyt.: „uznała, iż sędzia wizytator W. R. nie odniósł się do ‘uwag do oceny kwalifikacji’ zgłoszonych przez Pana G. F., w sytuacji, gdy uwagi te stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami sędziego wizytatora”. Jak wskazano powyżej, problematyka oceny doboru właściwych kryteriów oceny kandydatów oraz znaczenia przywiązywanego do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie należy do autonomicznego *imperium* Krajowej Rady Sądownictwa i pozostaje poza zakresem kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Pogląd ten trzeba odnieść także do kwestii znaczenia przywiązywanego przez zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa do wzmiankowanej oceny kwalifikacji kandydata G. F. sporządzonej przez sędziego wizytatora. Kwestionując ocenę Rady odnośnie opinii co do kwalifikacji kontrkandydata uczestniczącego w konkursie, odwołujący w istocie rzeczy stara się zakwestionować (w sposób pośredni) charakter merytorycznej oceny tego kandydata, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kontrolnym prowadzonym przed Sądem Najwyższym, bowiem stanowiłoby nieuprawnioną ingerencję w ocenę merytoryczną sformułowaną przez Krajową Radę Sądownictwa. Dodać należy zresztą, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rady odniosła się do treści oceny kwalifikacyjnej kandydata sędziego G. F. sporządzonej przez sędziego wizytatora W. R., tym samym wywiązała się ze spoczywającego na niej obowiązku dokonania oceny tej opinii, wskazując także w motywach uchwały, dlaczego ocena opinii kwalifikacyjnej nie była jednolita i dlaczego tylko w części Rada uwzględniła sformułowane przez wizytatora konkluzje. Niezależnie od tego wypadu wskazać, że odwołujący się nie tylko nie wykazał (ale nawet nie wskazał), by w postępowaniu

konkursowym przed Krajową Radą Sądownictwa doszło do naruszenia podstawowych zasad prawnych lub zastosowania niedozwolonych kryteriów oceny przez Krajową Radę Sądownictwa w zakresie dokonanego przez Radę wartościowania oceny kwalifikacji sędziego G. F. sporządzonej przez wizytatora - sędziego W. R..

Do zarzutów wyartykułowanych przez odwołującego się w pkt. 2-gim lit. d-f *petitum* należało odnieść się również w sposób łączny, bowiem w każdym z nich odwołujący w gruncie rzeczy ponownie kwestionuje sposób dokonania oceny jego kandydatury z punktu widzenia uwzględnienia (bądź nieuwzględnienia) przez Krajową Radę Sądownictwa określonych, ustawowych parametrów oceny kandydatów branych pod uwagę w toku postępowania konkursowego. Powołane powyżej, ustabilizowane poglądy najwyższej instancji sądowej, w myśl których ocena merytoryczna kandydatów uczestniczących w postępowaniu konkursowym na wolne stanowiska sędziowskie nie należy do Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w zasadzie zwalniają Sąd Najwyższy od ustosunkowywania się do zarzutu nawiązującego do niewłaściwego uwzględnienia wyników głosowania środowiskowego (tzw. „opinii środowiskowej”) oraz kwestii rzekomego pominięcia okoliczności, że wnoszący odwołanie posiada nieporównywalnie większe doświadczenie zawodowe niż G. F. i J. K., z racji pełnienia przez niego przez wiele lat funkcji Przewodniczącego Wydziału Cywilnego, Wiceprezesa i Prezesa Sądu Rejonowego w J., członka Kolegium Sądu Okręgowego w K., członka Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu [...], członka Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...], a także orzekania na delegacji w Sądzie Okręgowym w K. czy - wiążącego się nimi - zarzutu uznania przez Krajową Radę Sądownictwa, że odwołujący się nie wypełnia, ocenianych łącznie kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego osoby Prezydentowi RP do powołania na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.. Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ustosunkowała się (i poddała ocenie) wszystkie wskazane przez odwołującego się kryteria oceny rozpatrywanych kandydatur. Organ konstytucyjnie umocowany do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na sędziów odniósł się w pisemnych motywach uchwały do tzw. oceny

środowiskowej. Przyjął, że „nie w każdym przypadku odzwierciedla [on] poziom posiadanych kwalifikacji, wynikający z innych dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania”. Badanie przez Sąd Najwyższy sposobu uwzględnienia tego kryterium stanowiłoby niewątpliwą i niedopuszczalną ingerencję w sposób przeprowadzania przez Krajową Radę Sądownictwa oceny merytorycznej kandydatów w toku postępowania konkursowego, do której dokonywania wyłącznie uprawniony jest organ konstytucyjnie do tego właściwy, tj. Rada. Nawiasem mówiąc kryterium tzw. poparcia środowiskowego można w pewnym sensie uznać za najslabszy punkt wśród kryteriów ustawowych, które Krajowa Rada Sądownictwa musi uwzględniać przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście w toku postępowania konkursowego na wolne stanowiska sędziowskie. Stanowi ono bowiem efekt niemotywowanego w żaden sposób i tajnego głosowania organów gromadzących przedstawicieli tzw. środowiska, o których mowa w przepisie art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS. Dlatego głosowanie to jest najmniej podatne na obiektywną weryfikację ze strony organu konstytucyjnie umocowanego do przedstawiania kandydatów na urząd sędziowski, w Sąd Najwyższy w ogóle nie jest uprawniony do rewidowania oceny powziętej przez Krajową Radę Sądownictwa odnośnie znaczenia tzw. opinii środowiskowej. Znamienne przy tym jest to, że o ile w odwołaniu niezwykle silnie eksponuje się kwestię rzekomej niedostatecznej transparentności uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (por. zarzut oznaczony w *petitum* odwołania jako pkt 2 lit. f), to jednocześnie podnoszenie tak skonfigurowanego zarzutu skierowanego przeciwko niewystarczającej w jego opinii transparentności motywów uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie przeszkadza odwołującemu się w kwestionowaniu tego, że Rada pominęła w ocenie jego kandydatury tzw. opinię środowiska, które cyt. „zna kandydatów i najtrafniej może ocenić wady i zalety kandydatów zarówno merytorycznie, jak i osobowościowo, [a] wnoszący odwołanie uzyskał zdecydowanie większe poparcie tego środowiska wyrażone w głosowaniu, natomiast Pan G. F. i Pan J. K. ocenieni zostali negatywnie”. Niewątpliwie da się odnotować wyraźny dysonans w tym, że dla odwołującego się transparentność ma istotne znaczenie prawne wyłącznie wówczas, gdy stanowi kryterium miarodajne dla oceny zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (i stanowi wtedy

doniosły punkt dla oceny trafności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa), natomiast całkowity brak transparentności kolegialnych organów sądów wyrażających w tajnym i niemotywowanym głosowaniu opinię (kolegium właściwego sądu) i ocenę (zgromadzenie ogólne sędziów) co do określonego kandydata nie budzi żadnych zastrzeżeń odwołującego. Trzeba jednak pamiętać, że to do Krajowej Rady Sądownictwa należy ostateczna ocena tzw. poparcia środowiskowego udzielonego kandydatowi i wyrażonego w tajnych głosowaniach przybierających formę niemotywowanych uchwał organów sądów powszechnych. Poza sporem pozostaje także to, że Rada nie jest mechanicznie związana opinią środowiskową, która - jak już powiedziano - jest najsłabszym ogniwem wśród ustawowych elementów oceny kandydatów z tego powodu, że jako ocena (opinia), niemotywowana prawie całkowicie wymyka się spod racjonalnej weryfikacji jej znaczenia i racji, którymi kierowały się organy skupiające przedstawicieli tzw. środowiska. Przeprowadzając kontrolę zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Sąd Najwyższy zobowiązany był do zbadania, czy tzw. opinia środowiska, której wyrazem są uchwały, o których mowa w przepisie art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, została uwzględniona w postępowaniu konkursowym przez Krajową Radę Sądownictwa. Analiza motywów zaskarżonej uchwały przekonuje, że Rada opinię środowiskową uwzględniła w toku postępowania konkursowego. Nie jest jednak - jak już powiedziano - rzeczą Sądu Najwyższego dokonywanie kontroli tej oceny merytorycznej opinii środowiskowej oraz znaczenia przywiązywanego przez Krajową Radę Sądownictwa do poszczególnych kryteriów oceny kandydatów uczestniczących w postępowaniu konkursowym.

W podobny sposób należało ustosunkować się do zarzutu pominięcia przez Krajową Radę Sądownictwa okoliczności, że wnoszący odwołanie posiada nieporównywalnie większe doświadczenie zawodowe niż G. F. i J. K., z racji pełnienia przez odwołującego się przez wiele lat funkcji Przewodniczącego Wydziału Cywilnego, Wiceprezesa i Prezesa Sądu Rejonowego w J., członka Kolegium Sądu Okręgowego w K., członka Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu [...], członka Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apellacji [...], a także orzekania na delegacji w Sądzie Okręgowym w K. (I-sza i II-ga instancja). Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa wynika jednak

wyrażnie, że okoliczności te nie zostały pominięte, że Rada miała je na uwadze i po ich rozważeniu doszła do wniosku, że w zakresie doświadczenia i kwalifikacji zawodowych odwołujący się nie wypełnia, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym jego przedstawienie (wraz z pozostałymi trzema kandydatami) Prezydentowi RP do powołania na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. (s. 11 uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa). Niezasadny okazał się zarzut oznaczony jako pkt. 2 lit. f w zakresie, w którym autor odwołania kwestionuje niewystarczającą - jego zdaniem - transparentność zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały w sposób zwięzły prezentuje motywy, którymi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiając Prezydentowi RP taką, a nie inną listę kandydatów do powołania na wakujące stanowiska sędziowskie, przy tym z jego lektury wynika, że do wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie stosowano na wszystkich etapach postępowania konkursowego jednolite kryteria oceny. Należy przypomnieć w tym kontekście, że w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów biorących udział w konkursie na wakujące stanowiska sędziowskie Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (czy kandydatów) wybranego(-ych) przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę. Nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydata, nie dokonała tym samym wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zdecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. m.in. wyroki z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 166; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479).

Odnosząc się do zarzutu oparcia pkt. 1-go zaskarżonej uchwały na przesłance pozaustawowej (zarzut oznaczony jako pkt. 2 lit. g), tj. na przedłożonej na prośbę Krajowej Rady Sądownictwa opinii służbowej Prezesa Sądu Rejonowego

w K. i Prezesa Sądu Rejonowego w J. „a więc osób, które w chwili sporządzania tych opinii, zgodnie z ustawą o ustroju sądów powszechnych, w ramach wewnętrznego nadzoru, podlegały zarówno J. K. (od 13 czerwca 2018 r. pełniącemu funkcji Prezesa SO w K.) jak i G. F. (od 25 czerwca 2018 r. pełniącemu funkcję Wiceprezesa SO w K.), a żaden przepis ustawowy, nie daje podstaw [Krajowej] Radzie [Sądownictwa] do żądania takiej opinii od prezesa sądu będącego bezpośrednim podwładnym kandydata” należy stwierdzić, co następuje. Zgodnie z przepisem art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS jednym z czynników uwzględnianych przez zespoły Krajowej Rady Sądownictwa przy pozycjonowaniu kandydatów na urząd sędziowski (ale także przez samą Radę rozstrzygającą w postępowaniu konkursowym *in pleno*, por. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS) są „opinie przełożonych”. Obaj sędziowie pełniący funkcje Prezesa i Wiceprezesa Sądu Okręgowego w K. są (i byli w dacie przeprowadzania konkursu) sędziami sądu rejonowego (Sądu Rejonowego w J.), a zatem ich przełożonym w strukturze organizacyjnej sądownictwa powszechnego był w dacie prowadzenia postępowania konkursowego prezes Sądu Rejonowego w J.. Zważywszy na to, że sędzia G. F. orzekał także przez pięć lat (2003-2008) w Sądzie Rejonowym w K. (początkowo jako asesor, następnie jako sędzia tego Sądu), to niewątpliwie także za ten okres Prezes Sądu Rejonowego w K. był przełożonym tego kandydata w strukturze organizacyjnej sądu powszechnego - Sądu Rejonowego w K.. Twierdzenie odwołującego się, że cyt. „żaden przepis ustawowy, nie daje podstaw [Krajowej] Radzie [Sądownictwa] do żądania takiej opinii od prezesa sądu będącego bezpośrednim podwładnym kandydata” jest pozbawione podstaw prawnych, bowiem zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS zespół Krajowej Rady Sądownictwa, który opracowuje listę rekomendowanych kandydatów kieruje się przy sporządzaniu projektu takiej listy m.in. „opiniami przełożonych” (opinie te Krajowa Rada Sądownictwa jest zobowiązana uwzględnić rozstrzygając o wynikach postępowania konkursowego - art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). Kierując się więc dyspozycją przepisu art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS prawidłowo zwrócono się do prezesów wyżej wymienionych sądów rejonowych - jako do przełożonych służbowych kandydatów-sędziów sądu rejonowego (w J. oraz dawniej w K.) - o sporządzenie i przedstawienie kwestionowanych obecnie przez uczestnika

postępowania konkursowego opinii. Nie wolno przy tym tracić z pola widzenia tego, że określenie w dyspozycji przepisu art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS podmiotu upoważnionego do sporządzenia opinii o kandydacie biorącym udział w postępowaniu konkursowym nie ma czysto formalnego znaczenia, tj. przepis ten nie ma na myśli tylko tego, by autorem opinii o kandydacie był podmiot „stojący nad kandydatem” w hierarchii określonej struktury organizacyjnej (choć ten warunek został spełniony w niniejszym przypadku). Nie mniej istotne (a nawet znacznie ważniejsze) jest to, że podmiotem opiniującym kandydata jest osoba znająca i orientująca się w przebiegu jego służby (pracy zawodowej), predyspozycjach profesjonalnych i osobowościowych „z pierwszej ręki”. Taką opinię może sporządzić wyłącznie bezpośredni przełożony kandydata jako sędziego (prezes sądu, w którym kandydat pełni aktualnie bądź też w przeszłości pełnił służbę sędziowską), co daje dostateczną rękojmię, że zostanie uzyskana rzeczowa opinia, zawierająca szczegółowe informacje o kandydacie pochodzące w miarę możliwości z bezpośredniej obserwacji pracy zawodowej kandydata w toku codziennej służby sędziowskiej (bądź innej pracy zawodowej) przez jego bezpośredniego przełożonego. Niewiele do oceny kandydata mogłaby wnieść opinia sporządzona - co postuluje w uzasadnieniu odwołania jego autor – przez podmiot będący formalnie również przełożonym kandydatów jako Prezesa (Wiceprezesa) Sądu Okręgowego w K., tj. opinia pochodząca od Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...]. Z natury swojego usytuowania w strukturze sądów powszechnych podmiot ten (poza suchymi danymi zaczerpniętymi z akt osobowych sędziego) niewiele mógłby wnieść do wyczerpującego i opartego na wiadomościach z pierwszej ręki zaopiniowania kandydatów-sędziów sądów rejonowych biorących udział w postępowaniu konkursowym przed Krajową Radą Sądownictwa.

Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia przepisów art. 57i § 2 i § 3 Pusp przez powołanie się na te przepisy jako na podstawę wydania przez Prezesa Sądu Rejonowego w K. i w J. opinii służbowych o kandydatach, w sytuacji gdy przepisy ten nie miały zastosowania na tym etapie procesu nominacyjnego (pkt 2 lit. h *petitum* odwołania), to trzeba przypomnieć, że podstawą zaskarżenia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa do Sądu Najwyższego może być - w myśl przepisu

art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS - wyłącznie sprzeczność uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Sformułowanie przez Wiceprzewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa odezw do prezesów Sądów Rejonowych w K. i J. o sporządzenie i nadesłanie do Krajowej Rady Sądownictwa opinii służbowych o kandydatach G. F. i J. K. na podstawie przepisu art. 57i § 2 i 3 Pusp należy potraktować w kategoriach błędnego powołania podstawy prawnej żądanej przez Radę opinii służbowej. Podnoszenie zatem tej okoliczności w formie zarzutu artykułowanego w odwołaniu skierowanym przeciwko uchwale Krajowej Rady Sądownictwa stanowi ewidentny błąd metodologiczny - nie jest to bowiem zarzut skierowany przeciwko uchwale Krajowej Rady Sądownictwa i formułujący hipotezę sprzeczności zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem.

Niewątpliwie rację ma odwołujący się gdy twierdzi, że w „pkt 1 uchwały Rady w sposób nielogiczny przedstawiła Prezydentowi RP dwóch kandydatów na trzy wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.” (zarzut oznaczony jako pkt 2 lit. i). Błąd ten wypada jednak potraktować w kategoriach ewidentnej omyłki pisarskiej, która wkradła się do pkt. 1-szego zaskarżonej uchwały, nie mogącej mieć wpływu na dalszy bieg i kształt postępowania konkursowego zainicjowanego ogłoszeniem o konkursie na wakujące stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.. Przedstawienie Prezydentowi RP dwóch kandydatów „do pełnienia urzędu na trzech stanowiskach sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.” - niezależnie od tego, jaka będzie finalna decyzja Głowy Państwa w przedmiocie przedstawionych mu przez Krajową Radę Sądownictwa do nominacji sędziowskich kandydatur - nie może przecież skutkować obsadzeniem trzech wakujących stanowisk sędziowskich dwoma kandydatami do urzędu sędziowskiego, tj. powołaniem przez Prezydenta RP dwóch kandydatów na trzy wakujące stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.